

BRAVO, U.T.A.!

UN MULT SUCCES ÎN C.C.E...

...în urma triumfului obținut cu DOMIDE în ultimul joc al campionatului, "Steagul Roșu" - U.T.A. 2-1)

de Ion MIHĂICA

SPORT

IULIE 1970

14

PAG. 10-11

Rînduri despre frumosul event arădean

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-11, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în intrapinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Cam Scinteia».

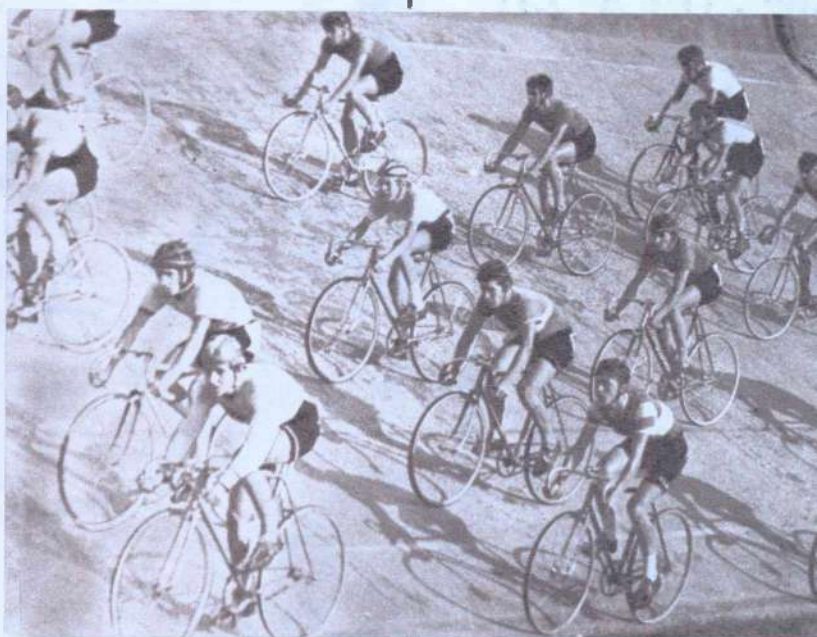
43 006

VALUL DE AER RECE care a pătruns în țara noastră, și ne-a făcut să stăm zgribuliți tocmai acum în miezul lunii lui iulie, a trecut aproape neobservat pe litoral, dar numai în tabăra celor îndrăgostiți de iahting. Fie caniculă, fie frig, mîntuitorii velelor folosesc același echipament protector, pe care l-au învidiat, de data asta, spectatorii de pe malul lacului Sîntghiol (în fotografie, o secvență dintr-un concurs de iahting, pe Sîntghiol, când mercurul a coborât vertiginos, iar viteza vîntului a crescut în fel de vertiginos; veliștiți, în această ambianță, se simt în largul lor).

LA PORȚILE DE FIER, purtînd același nume, va fi inaugurat oficial în cursul acestei veri cel mai mare — probabil — ștrand artificial din țară. Salariații hidrocentralei, ea și familiile lor (bănuim că nu vor face excepție nici orășenii, nici turn-severinenii, nici turiștii români și nici cei străini) se vor bucura, în timpul liber, pe caniculă, de un bazin circular, cu un diametru de zeci de metri, din centrul cărui plînește o «arteziană» de alte zeci de metri. Iarna, ștrandul se va transforma în patinoar, iar instalația pentru iluminat va mări cota de agrement. În imagine, ștrandul «Porțile de Fier» în drum spre inaugurare.

**JUNIORII S-AU ÎNTECUT
PE VELODROM.**

În aceste zile, ovalul de beton de la «Dinamo» i-a primit pe cei mai tineri alergători de velodrom — juniorii —, reprezentînd cele mai puternice cluburi din Capitală — care s-au luptat cu multă dirzenie în campionatul național, faza pe municipal București.

În fotografie, un aspect din proba cu adăugare de puncte.

Foto: Nicolae TOKACEK

UN HIPODROM LA MANGALIA. Mijloc de agrement, turful (alergările de cai) își menține tradiția alături de turism și continuă să se impună chier în epoca rachetelor în tot mai multe țări. În ultima vreme se constată o mărire a numărului de hipodromuri — în țările în care există deja o asemenea tradiție — adevărate bijuterii arhitectonice, cu o linie modernă, în care frumusețea cadrului natural și a construcțiilor permit o odihnă deosebit de plăcută.

La noi în țară problema unui hipodrom apare drept foarte acută, deoarece condițiile extrem de precare oferite de actualul hipodrom ploieștean nu permit decît o activitate extrem de redusă și, implicit, rezultate tehnice neglijabile.

În acest context noul hipodrom... estival de la Mangalia — punct de atracție pentru turiști — vine să confirme și să răsplătească munca unei mîini de harnici gospodari de la I.A.S. Mangalia. Desigur că îmbunătățiri constructive și de organizare se impun. Pînă la benzile automate de start și formele variate de pariuri este încă o distanță mare, dar exemplul în sine merită aprecieri deosebite.

D.I.

Vizitînd I.A.S. Mangalia, oricine poate deveni... jockey. Chiar și la 5 ani! În imagine, Gazal V, un reproducător de galop.

MULTIPLII NOȘTRI CAMPIONI mondiali și europeni Aurel VERNESCU și Atanasie SCIOTNIC ne vor reprezenta la «mondialele» din Danemarca, unde sperăm să-și îmbogățescă colecția de titluri.

NOTES

SĂ CUNOAȘTEM
ȘI
SĂ ÎNDRĂGIM

SPORTURILE NAUTICE

Conf. dr. Emil GHIBU

Canotajul, caiacul-canoea și iahtingul — sporturi de sine stătătoare, cu caracteristici ce le diferențiază clar și, totuși, cu un numitor comun ce le apropie — constituie importanta grupă a sporturilor nautice. Acest element comun este mijlocul material, instrumentul cu care omul stăpânește nemijlocit întinderile apelor, riurilor, lacurilor, mărilor, adică ambarcațiunea. Diferitele tipuri de ambarcațiuni — universale, schif, caiac, canoe, cu pinze (vele) — diferențiază și sporturile respective.

Indiferent de tipul de ambarcații sau de propulsie — visle, rame, pagae, padele, vele — sporturile nautice ocupă un loc de seamă în activitatea de educație fizică și sport.

Căutând să stăpânească întinsul misterios al apelor, omul și-a construit din cele mai vechi timpuri mijloace de plutire și deplasare.

Astfel, la origine, sporturile nautice au avut un caracter eminentamente utilitar — mijloc de locomotie și de procurare a hranei existente în adâncul apelor, de pescuit.

Practicându-se în plină natură, sporturile nautice au o influență deosebit de binefăcătoare asupra sănătății tinerilor și adulților. În acest sens, având în vedere unele caracteristici ale societății moderne — urbanizarea, mecanizarea, sedentarismul, care conduc la îndepărtarea de natură și de munca fizică — sporturile nautice constituie mijloace excelente de compensație în păstrarea echilibrului biologic și psihologic.

Practicarea sporturilor nautice înseamnă: robustețe generală marcantă, capacitate vitală superioară, dezvoltare armonioasă și totodată puternică a trunchiului, forță în brațe. Paralel cu dezvoltarea fizică multilaterală, sporturile nautice contribuie la educarea voinței, dirzeniei, la înfruntarea bărbătească a greutăților. De aceea, sporturile nautice reprezintă mijloace de preț pentru educația fizică a tineretului.

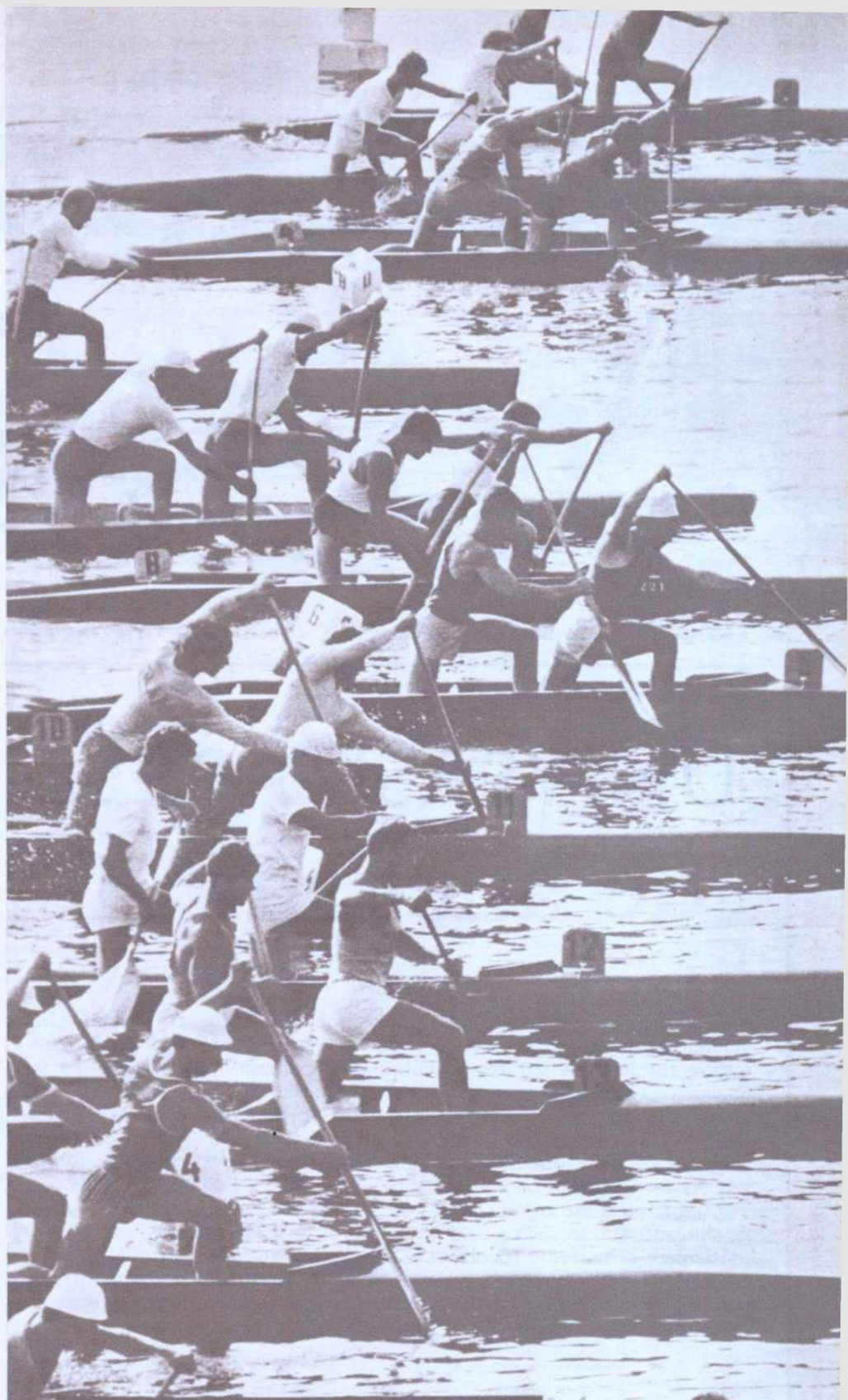
Cită poezie și trăire intensă în decorul mereu nou al concursurilor de canotaj, caiac-canoe sau iahting: lacuri, fluvii, golfuri, țârmuri și vinturi variate; odată pornite din start, ambarcațiile — adevărate flotile puse pe cucerirea apelor, pe stăpânirea acestora — înaintează în ritmuri precise sau tăcute spre ținta mult râvnită.

Pentru omul contemporan, ca și pentru cel al viitorului, iahtingul constituie un deconectant ideal, o posibilitate ideală de recreiere activă în tovărășia aerului, soarelui și apei.

Sportul românesc deține locuri fruntașe în ierarhia mondială la caiac-canoe și canotaj feminin. În special la marile competiții oficiale de caiac-canoe, reprezentanții țării noastre se situează de peste 15 ani printre primii în lume; la caiac-canoe sportivii români au cucerit un număr impresionant de medalii și titluri de campioni europeni, mondiali și olimpici. Aceste victorii sînt urmarea selecției adecvate, nivelului înalt al procesului de antrenament, pregătirii fizice pe uscat, specifice și tehnice superioare, fermității și capacității antrenorilor, dăruirii totale cu care se pregătesc sportivii.

Țara noastră are posibilități largi de practicare a sporturilor nautice — numeroase lacuri naturale, lacuri de acumulare, riuri, marea, condiții ce se cer mai mult exploatare.

Sporturile nautice = mișcare în plină natură, mișcare + aer, soare, apă, deconectare, relaxare, capacitate fizică, robustețe, forță, aplicabilitate.

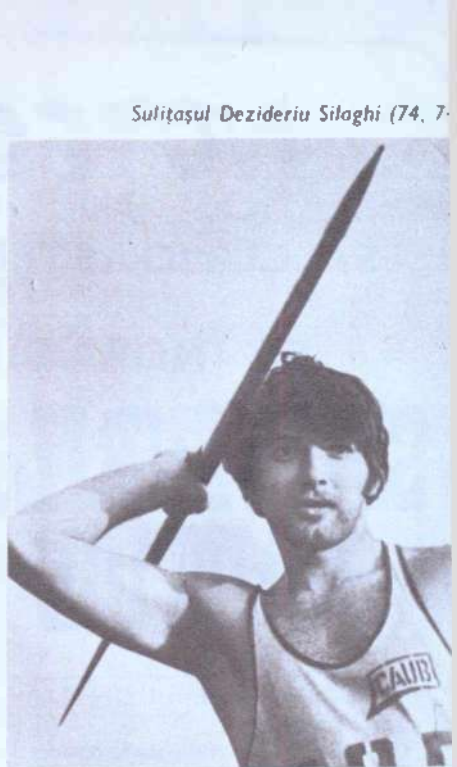
PRELUDIU LA MONDIALE

Școala românească de caiac-canoe și-a afirmat din nou cunoscuta sa valoare. «REGATA SNAGOV 1970», desfășurată nu demult, a adus sportivilor noștri 10 din cele 16 victorii posibile. Deci, acum, cu numai câteva zile înainte de campionatul mondial, care vor avea loc în Danemarca, maeștrii padelor și pagaelor din țara noastră sînt în formă, gata să la startul la marea competiție. Antrenorul emerit Radu Huțan speră ca elevii săi să obțină la «mondiale» 3 medalii de aur. Le dorim tuturor mult succes!

Era de presupus că, fiind vorba de «Universitarele» de atletism, tribuna de la stadionul Tineretului va fi neîncăpătoare...

Sulițașul Dezideriu Silaghi (74,74 m)

„UNIVERSITARELE” de atletism '70

Trecerea în revistă a forțelor atletice ale studenților, cu prilejul «Universitarelor», a oferit un tablou modest: puțini participanți (circa 200), puține rezultate de valoare (la suliță — Dezideriu Silaghi — 74,74 m; la disc — Carmen Ionescu, junioară, concurând «h.c.» — 50,02 m, nou record național de junioare), și, ca o consecință, puțini spectatori. Regretabilă a fost, de asemenea, absența unor atleți de prima linie, cum ar fi Șerban Ioan (la înălțime) și Gheorghe Cefan (la 3 000 m obstacole). Regretabilă a fost și ținuta non-etică a ștafetei 4 × 400 a Politehnicii București: a fost premiată cu argint (adică s-a urcat pe podium), pentru ca apoi să fie descalificată, întrucât a folosit un sportiv (Adrian Belciug) cu drept de participare doar «h.c.». Încercăm să ne exprimăm convingerea că, la anul, la ediția '71 a «Universitarelor» de atletism, organizatorii vor spori eforturile pentru asigurarea unei participări mai bogate și a unei recolte de performanțe așa cum este de așteptat.

H. C.

Un podium, cu un buchet frumos, la săritura în lungie. C. Gheorghieș (II), Livia Todea (I), Edith Schall (III). Din... crește păstrăm secrete performanțele...

Foto: Ion MIHĂICĂ

Mihai Purice (2,00 m la înălțime), dacă își va lucra serios forța în picioare, se va putea apropia mult de detenta... omonimului său!

Iată-o pe junioara Carmen Ionescu care a stabilit un nou record de junioare la disc (50,02 m), devenind, astfel, a cincea aruncătoare română de peste 50 metri.

ATLEȚII JUNIORI pe rampa de lansare

Mihai NEGOMIREANU, atlet junior din Arad, prin performanța sa de 2,08 m la săritura în înălțime, se anunță drept un pretendent serios la podiumul național al probei, ca și la viitoarele întreceri internaționale.

Amplora pe care a luat-o activitatea athletică, în general, a cuprins, cum era de așteptat, și activitatea tinerilor. Astfel, Comitetul european de atletism, în conjunctura creată, a luat hotărârea de a înființa campionate europene de juniori. Această măsură, revoluționară într-un fel, creează noi premise de dezvoltare a acestei categorii de vîrstă, stimulente deosebit și — de ce nu — o încercare de a echilibra raportul de forțe în atletismul juniorilor cu uriașul rezervor din S.U.A. Nu este nici o exagerare în cele afirmate, dacă vom menționa că, din cele 35 de recorduri mondiale de juniori, atleții americani dețin 18, deci mai mult de jumătate.

Și astfel, între 11—13 septembrie, stadionul de tîrtan din capitala Franței va reuni — o parte din viitorii medaliași olimpici și chiar recordmani mondiali. Nu trebuie să uităm că mulți dintre cei care s-au remarcat ca juniori de mare valoare, deținînd și astăzi recordurile mondiale de juniori, sînt în același timp și recordmani mondiali de seniori (Smith, Ryun, Brumel, Mattson, Kirszenstein, Cijova etc.). De fapt, această continuitate — recordman de juniori, recordman de seniori — este foarte valabilă și în țara noastră, ceea ce arată că ideea precum că juniorii nu confirmă ca seniori nu mai este valabilă decît în parte prin existența unora care se pierd. Dar, Piștalu, Naghi, Peneș, Goth, Lincă, Darvaș, Cornelia Popescu, Șerban Ioan, Leonida Caraiosifoglu, Vasile Sărucan, Carol Corbu, Petre Lupan, ca să cităm la întâmplare, au fost vîrfuri atletice la juniori, iar acum, sînt seniori de mare valoare...

Orientarea generală de improspătare a echipelor naționale în diferite țări este tot mai pregnantă, leșind în evidență în mod deosebit R. D. Germană cu peste 20 de juniori în echipa de seniori și România cu 17 juniori selecționați în prima echipă.

Revenind la campionatele europene, trebuie să menționăm că apropiatele întreceri continentale nu au apărut pe teren nebătătorit, deoarece le-au precedat 3 ediții de criterii europene de juniori în 1964, 1966, 1968.

Totodată, pe plan balcanic s-a organizat o competiție de nivel asemănător prin apropiatul miting din Grecia, în fond Jocuri Balcanice de juniori. Și aici există un început. Ediția experimentală din 1961 de la Cluj.

În dorința de a prezenta cititorilor valoarea concretă a atleților juniori, vom prezenta mai jos lista recordurilor europene și românești la ora actuală. Din ele se vede — sperăm — cel mai bine la ce nivel au ajuns juniorii noștri față de valoarea europeană a vîrstei.

PROBA	RECORD EUROPEAN	RECORD ROMĂNESC
BĂIEȚI		
100 m	10,1	10,5
200 m	20,7	21,5
400 m	45,7	48,3
800 m	1.45.9	1.51.7
1 500 m	3.40.8	3.47.8
3 000 m	8.01.2	8.13.4
2 000 m obst.	5.32.8	5.48.8
110 m garduri	13,7	14,5
400 m garduri	51.1	53.3
10 km marș	43.48.0	46.04.6
4 x 100 m	39.9	41.1
4 x 400 m	3.11.6	3.16.4
Înălțime	2,25	2,13
Prăjină	5,30	4,60
Lungime	7,96	7,59
Triplusalt	16,02	15,42
Greutate	18,71	15,57
Disc	58,28	53,09
Sulită	79,21	69,12
Ciocan	68,24	63,36
Decatlon	7583	7093
FETE		
100 m	11,1	11,6
200 m	22,7	24,0
400 m	52,0	54,3
800 m	2.02.1	2.07.7
1 500 m	4.22.3	4.24.6
100 m garduri	13.3	14.1
4 x 100 m	45.3	47.0
4 x 400 m	—	3.48.0
Înălțime	1,87	1,77
Lungime	6,60	6,16
Greutate	16,60	14,60
Disc	51,92	50,02
Sulită	60,54	60,54
Pentatlon	5148	4408

Eleonora MONORANU, «junioară mică» din Roman, va fi — dacă nu vor interveni greșeli în pregătire, cum ar fi suprasolicitările, sau accidente fortuite — una din principalele reprezentante ale atletismului feminin din România pe tărîm internațional, nu numai în confruntările rezervate junioarelor, ci și seniorelor.

N. MĂRĂȘESCU

UN FIL DE MARE

U.T.A. «LACRAVAȘĂ»... În finalul campionatului, U.T.A. a rezistat frumos tuturor atacurilor, respingindu-le rind pe rind. La tradiționala ei tehnicitate se poate adăuga, astfel, și o capacitate de luptă sporită. Fotografia noastră, deși reprezintă o fază dintr-un meci pierdut (Argeșul-U.T.A. 3-2), probează înverșunarea cu care doi dintre așii arădeni (Dembrovski — în stînga, și Domide) s-au bătut pînă în ultimele minute ale meciului. În dreapta, talentatul apărător piteștean Vlad (foto: Ion MIHĂICĂ).

Într-adevăr, un final de mare luptă, cu un sprint spectaculos, care reconsideră, de pe acum, ideile în legătură cu dimensiunile posibile ale efortului în pregătirea jucătorilor.

Marele laureat rămîne U.T.A., echipă fără stele, dar cu o disciplină interioară remarcabilă.

Revelațiile finalului sînt, însă, Farul și ...A.S.A. Tirgu-Mureș.

Farul, dacă ar fi eliminat fadingurile din prima parte și ar fi jucat măcar cu 70% din valoarea manifestată în final, ar fi putut produce o mare surpriză.

A.S.A.Tirgu-Mureș poate să regrete «fanteziile» intervenite cu prilejul schimbărilor la «conducerea tehnică», singurele de altfel care au determinat acest deznodămint nedorit. Cealaltă echipă retrogradată, Crișul, s-a bătut curajos pînă la «firul de sosire», dar a fost mereu cu un pas în urmă.

Campionatul s-a încheiat. Urmează poate cea mai scurtă pauză între sezoane. Iată de ce credem că ar fi bine ca antrenorii să chibzuiască foarte atent la programul de odihnă și de muncă al acestui interludiu. E bine să se țină seamă, însă, de faptul că în Campionatul mondial din Mexic echipele cele mai rezistente au fost, în genere, cele care au muncit cel mai mult, forțînd limitele tradiționale.

I. Ch.

DOI CĂPITANI. Instantaneul foto-reporterului Paul ROMOȘAN îi surprinde pe ultimii doi căpitani ai echipei naționale în două posturi diferite. Mircea Lucescu (9) atacă insistent poarta Rapidului (fază din meciul Dinamo București-Rapid 2-1), în timp ce Dan, accidentat, urmărește, de sub sombrero, acest moment de tensiune. «Magistraturile» lui Dan și Lucescu au fost de bun augur pentru echipa națională. Le urăm succes și în sezonul de toamnă.

Sorții au decis ca chiar în primul tur al viitoarei liti, campioana României să întâlnească renumita rmație din Rotterdam. Astfel, la 16 septembrie tbaștii români vor juca cu Feijenoord în deplare, iar la 30 septembrie, pe teren propriu.

Iată-l și pe celebrul suedez Kindvall — «omul de gol» al lui Feijenoord.

PALMARESUL ECHIPEI

- Clubul Feijenoord din Rotterdam a fost înființat în 1908.
- Numele clubului a fost ales după denumirea cartierului în care își are reședința clubul și stadionul (cu o capacitate de 63 500 locuri) din strada Olympiaweeg 50.
- Culorile echipei: chiloși negri, trico-uri roșii, cu dungi albe.
- Feijenoord a câștigat de 9 ori campionatul și de 4 ori Cupa Olandei.
- În C.C.E. a avut următorul bilanț. 1961-62: a fost eliminată în turul al doilea de Tottenham. 1962-63: a eliminat pe Servette Geneva, pe Vasas Budapesta și Reims. A fost învinsă în semifinale de Benfica Lisabona. 1965-66: a fost eliminată în primul tur de Real Madrid. 1969-70: a învins în finală pe Celtic Glasgow cu 2-1, după prelungiri.

Cu gîndul la SQUADRA AZZURRA

...Mai ales în acele senzaționale prime 15 minute din prelungirile «meciului deceniului» (mai e nevoie să numesc jocul Italia — R.F.G.? — adevărat model al genului), Squadra Azzurra ne-a «atacat» sentimental, cucerindu-ne pe mulți, deși...

Deși aveam o listă întreagă de reproșuri întemperate împotriva ei...

...Un campionat al Europei câștigat cu participarea complice a unui necavaler al fluierului... O meschină (unii au considerat-o «cerebrală», alții — semn al neputinței) calificare în «sferturile» Mondialului... O repriză secundă — chiar în meciul cu R.F.G. — în care 11 minunați fotbaliști au amputat fotbalului toate valențele, reducându-l la un fel de «joc al zidului», mingea fiind pocnită tare, cit mai tare, de zeci de ori, pentru degajarea propriului careu, urmărindu-se păstrarea avantajului unui gol norocos și nedrept.

Ineleganța atitudinii a făcut pe loc — din milioane de telespectatori — suporterii inflăcărați ai team-ului lui Beckenbauer.

Atunci, în numai 45 de minute, oricine a înțeles esența negativă a fotbalului peninsular, căruia di-

Luigi RIVA — jucătorul Italian cel mai «en vogue» la ora actuală.

versi teoreticieni i-au inoculat doctrina: «Tot ce ne interesează este victoria! Joc frumos, urit — iată notiuni care nu apar niciodată pe tabela de marcaj.»

Cum oamenii sînt, de obicei, mai sensibili decît tabelele de marcaj, «jocul urit» din repriza a doua a meciului cu R.F.G. a... împins simpatia către cealaltă protagonistă, care lupta, cu un superb elan omenesc, și cu admirabile mijloace fotbalistice, pentru victorie.

Nu vom analiza acum rolurile pe care le-au jucat arbitru — care a refuzat un penalty clar oamenilor lui Schön — și tristul accident al lui Beckenbauer, cel mai armonios dotat jucător «centrocampist» din toată lumea.

Judecățile care încep cu DACĂ, «dacă arbitru...», «dacă Beckenbauer...» nu pot fi nicicînd confirmate.

Ne vom mărgini să judecăm ceea ce am văzut, adevărul stărilor «privite cu ochii tăi» fiind întotdeauna de neclintit.

Ei bine, în acele prime 15 minute ale prelungirilor, am văzut ceea ce nu bănuiam că vom avea ocazia să vedem, am văzut o echipă a Italiei ținînd de sub carapacea meschinei doctrine a «victoriei sigure», jucînd superb, captivant.

Forțați de egalare și de avansul luat de fotbaliștii vest-germani, azzurrii s-au lansat în splendide și irezistibile atacuri. Luigi Riva, Rivera, Domenighini, Boninsegna ne-au demonstrat că POT, că ȘTIU să joace LA ATAC, că sînt în stare să CONSTRUIASCĂ faze excepționale, că spiritul adevărului, spiritul ofensiv li se potrivește for — superbe exemplare de fotbaliști latini — ca o mînușă.

Așadar, atunci doar (pentru că în finală azzurrii s-au complăcut din nou în postura elevului care știe, dar nu ridică mina în sus...) am asistat la marele spectacol de care este în stare fotbalul italian, ținut ascuns, închis «sub cheie», înlocuit — de regulă — de un joc înghețat, încorsetat în tipare meschine de către regizori-casieri...

Marius POPESCU

U.T.A. 1968 1970

un event a

Lereteri

Există mai multe feluri de a alcătui o echipă. Istoria fotbalului nostru cunoaște destule exemple.

Unele echipe au fost create prin preluarea integrală a unei talentate formații de juniori. Altele au făcut concesiile acestui principiu absolut, provocând împărțirea unei echipe. În sfârșit, au existat și există echipe care s-au uitat cu insistență în grădina vecinului, pentru a intona apoi vestitul «cîntec al sirenelor», cărula puțini dintre jucătorii noștri li rezistă.

U.T.A. n-a avut nici una din aceste posibilități în ultimii 20 de ani. Și i-a fost cu atât mai greu cu cât a moștenit o stare de spirit tip Real Madrid, cînd jucătorii de clasa unui Lorant, Farmați, Toth III sau Petschovschi au fost aduși printr-un simplu joc de baghetă.

Împovărată de marile succese ale I.T.A.-ei din perioada deceniului al cincilea, U.T.A. a fost nevoită să se bazeze pe elemente mai puțin palpabile, care aveau să se dovedească, pînă la urmă, de domeniul unei formidabile alchimii sportive. Printre aceste elemente «mai puțin palpabile» s-au numărat **PRICEPEREA, MODESTIA, RĂBDAREA și MODERAȚIA.**

U.T.A. a cîștigat anul trecut campionatul. Performanța a fost aplaudată la timpul ei, ea constituind o mare surpriză în disputa cu cel puțin trei sau patru favoriți. A venit, însă, «momentul Legii». A venit, cu alte cuvinte, prăbușirea... O prăbușire psihică — se spunea — după acel nefiresc 0—8, o prăbușire mult mai dureroasă decît aceea aproape normală care a făcut, de pildă, ca echipa campioană a R.F. a Germaniei, Nürnberg, să «cadă» din divizie în anul următor, sau ca Aachen-ul lui Ion Ionescu să pornească pe drumul ligii a doua după un spectaculos joc doi.

La startul campionatului 1969/70, cred că o eventuală cotă a U.T.A.-ei ar fi fost de 1 la 500 sau de 1 la 1.000. De altfel, «după Legia»,

U.T.A. a fost înmormântată cu mare pompă...

Și iată că U.T.A. a renăscut, ca prin miracol.

Cum a fost cu puțință?

U.T.A. a folosit doar elementele de care vorbeam, mărind, dacă vreiți, coeficientul de pricepere. Antrenorul Dumitrescu III a gîndit, ca întotdeauna, în perspectivă. Așa cum achiziționarea lui Lereter, la 34 de ani a fost o dovadă de pricepere, tot așa, trecerea anonimului Otto Dembrovski sub culorile U.T.A.-ei a fost mai mult decît un moment de intuiție. Cu numai doi jucători, Nicu Dumitrescu III a încărit... trei compartimente. Lereter a dat siguranță «apărării» imediate, Domide s-a plasat în postul cel mai adecvat posibilităților lui, iar Dembrovski a bătut un adevărat record — 15 goluri în 15 etape — performanță accesibilă doar unui Bonihadyi, într-o vreme cînd fotbalul era încă un joc cu... maniere.

Dacă adăugăm dinamica superioară a U.T.A.-ei, prin participarea mai intensă a extremelor la travaliul complex al echipei, ne dăm seama că U.T.A. 1970 este, întrucitva, superioară ansamblului 1969.

U.T.A., campioana României, îi va întîlni curînd pe olandezii lui Feijenoord, conduși de suedezul Kindvall. «Sortii» au fost — s-ar părea — nemîfoși cu echipa noastră, dat fiind că în vitrina clubului olandez se află Cupa Campionilor.

Totuși, U.T.A. poate fi mulțumită cu acest start. Și nu numai pentru că e frumos să cazi de pe un armăsar de rasă. Nu! U.T.A. are prilejul de a face, în această dublă întîlnire cu deținătoarea Cupei Campionilor Europeni, sinteza întregii sale activități, care, oricum, stîrnete o mare admirație și poate constitui oricînd un exemplu.

Ioan CHIRILĂ

U.T.A. - CAMPIOANĂ

De la stînga la dreapta: Bătrîna, Moț, Schep, Șchiopu, Birău, Pojoni, Lereter, antrenorul principal N. Dumitrescu, antrenorul secund Ioan Reinhardt, Domide, Petescu, Broșovschi, Otto Dembrovski, Sima, Axente, Fl. Dumitrescu, Gornea.

Dembrovski, golgheterul.

udat

Axente

EXPO'SPORT

U.T.A. înseamnă echilibru... (DOMIDE)

(Foto: I. MIHĂICĂ)

Dembrovski și Domide, cu gândul la Kindvall

Valeriu Irimescu — cel mai bun atacant al Griviței Roșii — va îmbrăca în viitorul sezon tricoul lui Paris Université Club. Li vom duce, desigur, dorul...

RUGBIUL IN... SEZON MORT

Ovalul e în «balon mort». Iată o expresie pur rugbistică, care tradusă, spre a fi pe înțelesul tuturor, ar semnifica că orice activitate în teren e stopată. E și firesc. Zilele de caniculă intensă i-au îndemnat pe adepții ovalului să se refugieze fie pe litoral, spre a beneficia de reconfortanta baie combinată de aer, soare și apă, fie în frumoasele noastre stațiuni montane. Așadar, zile de binefăcătoare refacere după un campionat atât de dur și o stagiune internațională mai cuprinzătoare, parcă, ca în alți ani. Dar, totodată, zile de calcule pentru «statele majore» ale formațiilor fruntașe, care încă din vară își pregătesc... săniile, cu care speră să lunece cât mai lesne spre piscul clasamentului.

Dar perioada transferărilor abia a început (15 iulie — 15 august), așa încât ne este greu, la ora actuală, să apreciem — pe baza eventualelor mutații — forțele care vor sta față-n față în cel de-al 54-lea campionat național.

Sintem, totuși, în măsură să furnizăm de pe acum cititorilor noștri câteva noutăți culese... din mers, cu privire la ocupanții podiumului.

Mai întâi despre GRIVIȚA ROȘIE — campioana «en titre» (pentru a 11-a oară!). După ce au realizat un adevărat tur de forță, nepierzind în trecutul campionat nici un joc, grivițenii au beneficiat de o binemeritată vacanță petrecută la mare. La ora când apar aceste rânduri ei și-au reînscris pregătirile pe terenul lor din Parcul Copilului, astfel că noua ediție a competiției supreme interne — care începe la 24 august — să-i găsească în plenitudinea mijloacelor și aceasta în ciuda unor pierderi — «dureroase, dar nu ireparabile» — așa cum le aprecia, pe bună dreptate, reputatul antrenor al campionilor, inginerul *Viorel Moraru*. Dar despre cine este vorba? În primul rând despre *Valeriu Irimescu*, cel mai bun rugbist al anului trecut, care a primit drept de joc pentru echipa franceză P.U.C. Cine-l va înlocui? Greu de spus, deocamdată, deoarece jucători de o asemenea valoare se nasc, poate, o dată la zece ani. În plus, se pare, Grivița îi va pierde și pe tinerii *Simion* (fundas) și *Damaschin* (centru), pe care *Moraru* conta foarte mult în vederea titularizării, ca și pe pilierul *Teodorescu*. Toți trei își vor încerca norocul, sperând să pătrundă pe una din porțile facultăților din Timișoara. În caz de reușită,

Grivița Roșie a contat întotdeauna pe pachetul său de înaintași, punctul «forte» al echipei.

ei vor activa în sezonul viitor sub culorile timișorene. Cu cine se va întări, în schimb, formația campioană? Cu nici un nume sonor. *Moraru* își va căuta eventualele rezerve în vasta sa ogradă, de unde s-au ridicat, de altfel, și în trecut asemenea jucători ca... *Moraru, Irimescu, Wusek* etc. etc. Și, cred, că aceasta e, de fapt, singura cale cinstită, justă și sigură spre marea performanță. (Vezi cele 11 titluri cucerite de Grivița în anii de după război). Totuși o achiziție în perspectivă: tânărul *Negoescu* (Progresul) — aripă.

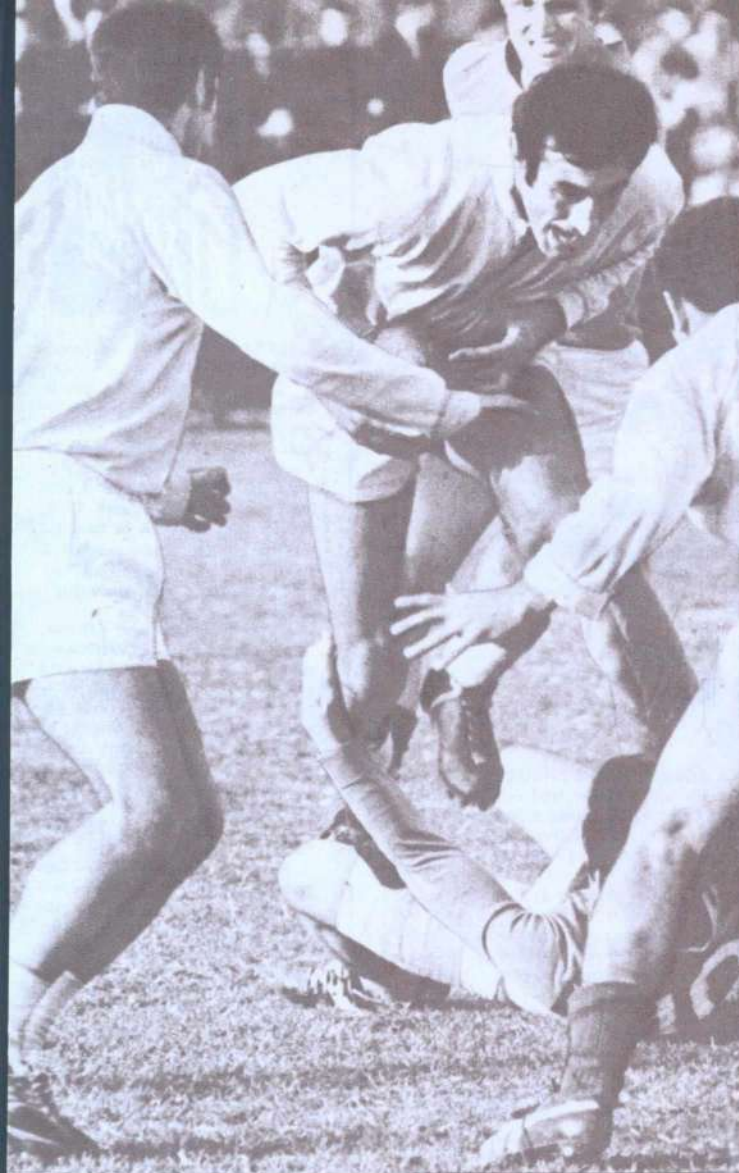
Nici STEAUA, merituosă secundantă a campionilor, nu anunță nimic pe «frontul achizițiilor». (XV-le militar așteaptă perioada încorporărilor din toamnă). Unele mișcări (fortuite) de efective vor avea totuși loc. Astfel, este probabil ca *Paul Ciobănel*, căpitanul echipei militare, să primească și el drept de joc pentru o formație din Franța. Este vorba de clubul lui *Claude Lacaze*, Angoulême. În plus, s-ar putea ca pe viitor stele să fie lipsiți de aportul atacanților *Prosi* și *Călărășu*, care

și ei aspiră la o pregătire universitară, urmînd a juca pe viitor tot sub culorile timișorene.

Pînă una-alta rugbiștii militari pleacă, sub conducerea antrenorului lor, *Petre Cosmănescu*, într-o vacanță de pregătire la cabana Forban, de unde se vor reîntoarce la 18 august, adică cu o săptămînă înainte de începerea marelui început al campionatului.

Ce face între timp UNIVERSITATEA din Timișoara, cea de a treia clasată (cel mai bun loc obținut de o echipă provincială în istoria rugbiului nostru)? Alături de internaționalii *A* — consacrații și excelenții — *Rășcanu* și *Suciu* ea este gata să lanseze anul acesta pe orbita naționalei un mijloc de clasă: *Ceaus*, care însă amestecă uneori genialul cu ridicolul. La poarta naționalei bate cu insistență și *Peter*, o aripă decisă, de o valoare sigură. Alături de acești «patru mușchetari», alți cîțiva jucători consacrați: *Ene, Păunel*, dintre înaintași, *Cîldea, Duță, Mălăcană*, pe liniile dinapoi — pentru a nu-l cita decît pe cîțiva dintre cei 15 titulari — vor menține, desigur, echipa în lupta pentru primele locuri.

«Universitatea» resimte însă lipsa tehnicității avansate pe compamentul înaintării, care nu joacă în suficient de bine pentru o formație cu pretenții. Există, de asemenea, în echipa aceasta un decalaj valoric între jucători, ceea ce a dus în trecut — și faptul e regretabil — oarecari fricțiuni și animozități la o insuficiență sudură între antrenor (*Milică Antonescu* — om foarte inimos, de altfel) și unii dintre elevii săi. Iată carențe care, dacă se lichidează de îndată, vor împiedica acest simpatic XV să fie înalt pe de cele mai «mari speranțe». Și asta în ciuda faptului că în sezonul de toamnă sub culorile echipei vor juca (poate) și *Teodorescu* (Grivița Roșie) — pilier; *Iorgulescu* (Dinamo) — taloner; *Roman* (Dinamo) — înaintaș; *Prosi* (Steaua) — mijloc; *Călărășu* (Steaua) — centru; *Damaschin* (Grivița Roșie) — centru; *Simion* (Grivița Roșie) — fundas. Și lor li s-ar putea adăuga (mai știi?) și alții. Se pune însă întrebarea: unde vor juca cu toții — pentru că pe teren nu pot intra decît 15 titulari! Față de toate aceste achiziții, «pierderile» teamelor timișorene apar ca oarecum neașteptate. Astfel, este probabil că *Neiss* (pilier), căpitanul echipei,

Adrian Maleescu este omul de care depinde in mare masura daca atacul Stelei va fi sau nu eficace.

Rășcanu (purtătorul balonului) este unul dintre înaintașii români cu o frumoasă concepție de joc. Aportul său în buna comportare a XV-lui Universității Timișoara va fi, credem, hotărîtor.

Iată-l în acțiune pe Șerban, unul dintre cei mai percutanți înaintași ai formației Steaua, dar și al echipei naționale. Să sperăm că în noul campionat el nu ne va desminți așteptările.

Un cunoscător al jocului de rugby nu poate să nu încerce o adevărată incintăre atunci cînd talentatul Ceauș, mijlocașul la grămadă al studenților timișoreni acționează.

Mihai Suci (Universitatea Timișoara), o aripă de valoare internațională.

va retrace din activitatea competițională, că *Popeți* (centru), care a fost repartizat ca profesor la Brașov, va juca la Precizia-Săcele și (nu se știe încă sigur) absolvenții Facultății de educație fizică din Timișoara, tinerii *Priess* și *Haralambie* nu vor mai juca sub vechile lor culori.

Așadar — «sezon mort» — și totuși, cite mutații în perspectivă...

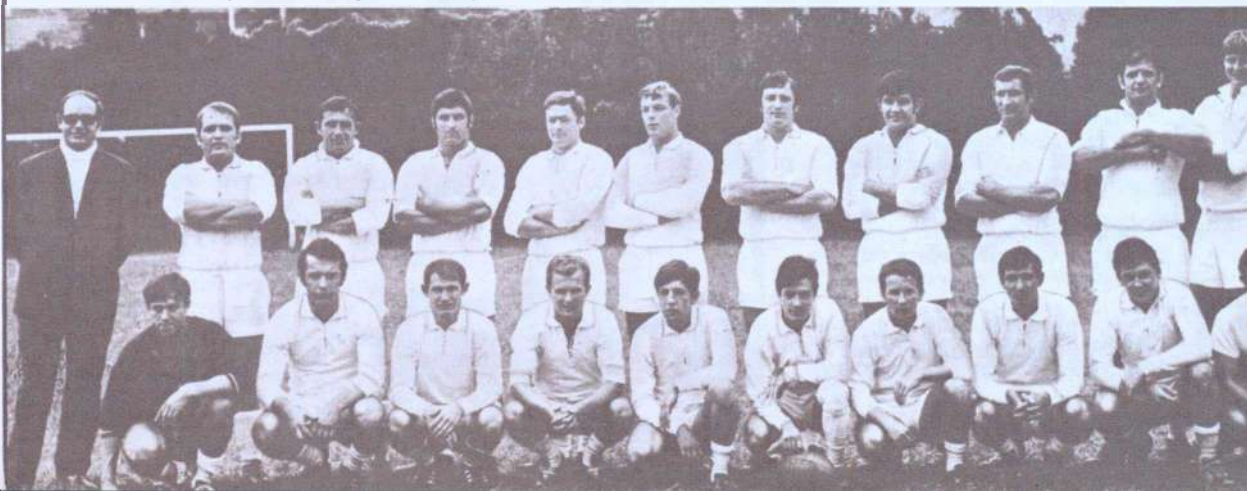
Despre celelalte echipe cu altă ocazie.

Dimitrie CALLIMACHI

P.S. După Radu Demian și Mihai Wusek (care joacă în Franța) și Alexandru Penciu (Italia), iată că alți doi mari, foarte mari jucători români ai actualei generații de rugbiști iau drumul Franței. Este vorba de Valeriu Irimescu, care va evolua la Paris Université Club (P.U.C.) și Paul Ciobănel (probabil la Angoulême). Cîste lor și bravo rugbiului românesc care are asemenea flăcăi solicitați pînă și din Franța, această mare putere a ovalului din Europa. Dar, privind lucrurile din punctul nostru de vedere, se pune întrebarea cum și cu cine îi vom înlocui la noi în țară?

D.C.

Fotografia campionilor Franței 1970, rugbiștii din La Voulte. Printre ei, compatriotul nostru, fostul grivițean Mihai Wusek și treilea în rîndul de jos, de la stînga la dreapta).

VACANȚA MARE

în

circuit pitoresc

Turnu-Severin, 8 iulie 1970, dimineața. Lângă noul și modernul hotel al O.N.T. — un autocar. În autocar — pionieri, elevi și cadre didactice. Pe autocar — saci cu alimente. Se dă startul într-un inedit circuit pitoresc de vacanța mare. Autocarul se urnește, împovărat, face câteva volte și-și începe... misiunea. O misiune cu multiple scopuri: cunoașterea frumuseților patriei, a trecutului eroic al înaintașilor, a mărețelor realizări socialiste, legarea de prietenii în fermecătoarea ambianță pe care o oferă turismul cu masă la țară verde, dormitul în corturi și spălatul dimineața, în apa rece abia ieșită de sub carapacea munților...

...Gura Văii... Drumul începe să urce pe panta elegantelor viaducte... Barajul hidrocentralei de la Porțile de Fier... Smocurile rămase din insula Ada-Kaleh, inundată în favoarea unui mare plus de electricitate, de civilizație... Noua Orșovă — nouă și modernă, nouă și strălucitoare... Băile Herculane... Valea Timișului... Cabana Piatra Scrisă... Mănăstirea în stîncă... Caransebeș... Oțelul Roșu... Poarta de fier a Transilva-

niei... SARMIZEGETUSA... Totești. (Aici se înnoptează în corturi, în curtea Școlii generale, beneficiindu-se de tot sprijinul directorului Virgil Cîmpeanu și al activistului Comitetului județean U.T.C. Hunedoara, Constantin Petrescu, ca și cel al inspectorului școlar din Hațeg, Ion Muraru. Masă pe săturate — alimentele, ca și transportul, asigurate din banii micilor turiști și ai însoțitorilor lor; corturile au fost puse la dispoziție de Consiliul județean al Pionierilor Turnu-Severin Mehedintii)... Hațeg... Rezervația de zimbri... Petroșani... Valea Jiului (fantastica vale a Jiului, cu tunelurile pentru calea ferată, cu șoseaua asfaltată — operă a alților bărbați, azi trecuți de patruzeci de ani; șoferul Ion Fugașin se adresează copiilor: «Fiți atenți, poate, și părinții voștri, tații voștri, au transpirat de dimineața și pînă seara prin aceste locuri ale Bumbestilor-Livezeni, să-și aducă contribuția lor de tineri pentru comunicații și pentru turism!»)... Pasul Lainici... Mănăstirea Lainici. (Această mănăstire a fost cindva loc de refugiu al lui Tudor Vladimirescu)... Parchetul Tarnița... Sadu... Valea Sadului (Aici se pe-

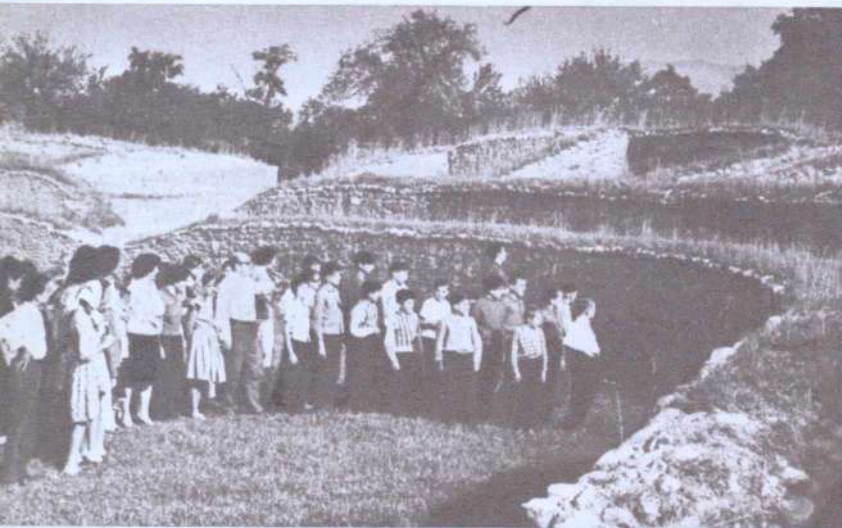
trece a doua noapte a circuitului pitoresc în vacanța mare)... Tirgu-Jiu (Masa dăciă, alea scaunelor, Poarta sărutului și Coloana recunoștinței fără de sfârșit evocă personalitatea celui mai mare sculptor al secolului XX, gorjeanul Constantin Brâncuși; mormintul Ecaterinei Teodoroiu și inscripția de pe podul de peste Jiu — «Aici, bătrînii, femeile și copiii Gorjului și-au dat sîngele pentru patrie» — încheie încă un capitol din istoria poporului nostru)... Și, Turnu-Severin!

...Turnu-Severin, 9 iulie 1970, dimineața...

Și tot așa, în fiecare dimineață alt autocar pleacă în acest circuit pitoresc de vacanța mare. Și, tot așa, în fiecare seară sosește un alt autocar din acest circuit pitoresc de vacanța mare. Un circuit organizat de Consiliul județean Mehedintii al pionierilor, care — după cum ne-au declarat președintele Consiliului județean al organizației pionierilor, Gheorghe Săftoiu, și șeful comisiei de sport și turism din cadrul acestui consiliu, Atanasie Fluerașu — angrenează un număr de circa 6 200 de elevi, reprezentînd 149 din cele 151 școli generale existente în județul Mehedintii. Un circuit, pentru care organizatorii și sprijinitorii lui (organele locale, directorii și profesorii școlilor respective, O.N.T. — filiala Turnu-Severin) merită toate laudele (chiar dacă, uneori, angrenajul nu a funcționat ca un ceasornic). Un circuit care ar trebui să-i inspire pe omologii mehedintinenilor din celelalte județe. Bine-ar fi, pentru că în timpul clii am însoțit grupul din 8 iulie m-am convins că este vorba de o idee excelentă, cu efecte de valoare în viitor pentru copiii de azi.

Horia CRISTEA

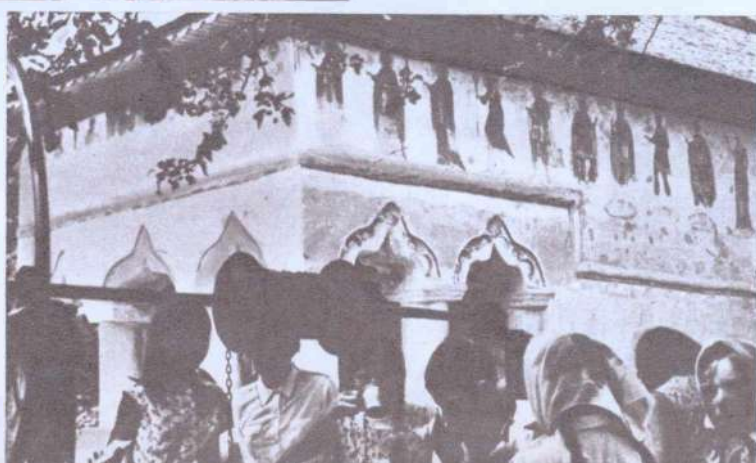
P.S. — O sugestie: să se pună un foarte mare accent pe punctualitate, pe respectarea graficului orar, acest lucru fiind în avantajul documentării și al odihnei. O altă sugestie: în timpul circuitului, este bine să fie luate și materiale sportive, de pildă, mingi de volei, de oină, prin aceasta întregindu-se caracterul sportivo-turistic al circuitului.

La Poarta de Fier a Transilvaniei turiștii mehedintineni se fotografiază în fața «Buzduganului», durat în amintirea luptelor încununat de succes în 1442 ale lui Iancu de Hunedoara (fotografia de sus).

Sarmizegetusa. Grupul plecat la 8 iulie vizitează ruinele amfiteatrului unde aveau loc luptele de gladiatori.

Mănăstirea Lainici. Apa rece din fîntină potolește setea pe arșița din Valea Jiului.

NOTIA
CU
scrisori

IOAN ARGINT — Comuna Costița. 1) Înainte de a juca la Dinamo Bacău, fotbalistul Emeric Dambrowschi a fost legatim la următoarele echipe: «Lumină» (Cîmpulung pe Tisa), Foresta Sighet și Victoria Roman. La Dinamo Bacău a fost legatim la 7 februarie 1967. 2) Credem că pînă la apariția acestor rînduri, dumneavoastră ați primit revista solicitată, cea pe a cărei copertă apare echipa Cehoslovaciei.

LIVIA SULZA — Zlatna. Ne bucură faptul că ciciți publicația noastră cu regularitate și că vă place foarte mult atletismul. În speranța că veți deveni o mare performeră vă oferim cu plăcere ajutorul solicitat: Viorica Viscopoleanu locuiește în București, Str. Compozitorilor nr. 12, Bl. Z 28, scara 1, apartamentul 21, sectorul 7.

ALEXA CÎRMACI — Comuna Frasin. Regretăm foarte mult dar noi nu avem un depozit cu reviste vechi și deci nu vă putem procura numerele care vă lipsesc de la colecție. Sfatul nostru este să vă abonați. Numai astfel veți putea intra în posesia tuturor revistelor. Totuși, pentru a vă ajuta, vă publicăm adresa, poate că cititorii noștri, care nu fac colecții, vă vor trimite numerele solicitate (11, 16, 21, 24/1969 și 1, 2, 3, 9, 10, 11/1970): Comuna Frasin, Județul Suceava.

LIA SMĂRÂNDESCU — Craiova. Fotbaliștorul Lucescu și Dinu le puteți scrie pe adresa clubului lor, Dinamo: București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9.

LIVIU NISIPEANU — Galați. Ați auzit că la J.O. de la München turneul de hochei pe iarbă se va disputa pe terenuri acoperite cu material plastic. Este foarte probabil. În prezent Asociația internațională de hochei examinează propunerea făcută în acest sens de către comitetul de organizare al «jocurilor». Argumentul gazdelor este următorul: un teren acoperit cu material plastic se deteriorează mult mai greu decît unul acoperit cu iarbă.

ION CÎRCIUMARU — Iași. Iată care au fost primii zece campioni olimpici în proba de 100 m plat: 1896 — Th. Burke (S.U.A.) 12,0; 1900 — F. Jarvis (S.U.A.) 10,8; 1904 — A. Hahn (S.U.A.) 11,0; 1908 — R. Walker (Africa de Sud) 10,8; 1912 — R. Craig (S.U.A.) 10,8; 1920 — Ch. Paddock (S.U.A.) 10,8; 1924 — H. Abrahams (Anglia) 10,6; 1928 — P. Williams (Canada) 10,8; 1932 — E. Tolan (S.U.A.) 10,3; 1936 — Jesse Owens (S.U.A.) 10,3.

VASILE BRĂDUT — Cluj. Meciu acela din 1960, de care amintim, nu a fost «un meci internațional amical», ci finala primei ediții a «Cupei Europei intercării». Reprezentativa Uniunii Sovietice (Iașin — Ciohel, Maslenkin, Krutikov — Voinov, Netto — Metrevalli, V. Ivanov, Ponedelnik, Bubukin, Meshi) a învins, după prelungiri, cu 2-1 (0-1, 1-1) echipa iugoslaviei (Vidinici — Durkovic, Miladinovic, Iusufi — Janetic, Perusici — Sekularac, Jarkovic, Galici, Matuș, Kostici). Meciu acesta a avut loc la Paris, pe stadionul Parc des Princes, la 10 iulie 1960.

Petrus

GHEORGHE BERCEANU

*****
* REPORTAJUL *
* NUMĂRULUI 14 *
*****

sau... 48 de kilograme de aur

Despre Gheorghe Berceanu, de două ori campion mondial (Mar del Plata 1969 și Edmonton 1970) și o dată campion european (Berlin 1970), s-a scris mult, foarte mult, deși, la 28 decembrie, el va împlini abia 21 de ani. Și cu toate că s-a scris mult, au mai rămas încă locuri albe în biografia acestui om înalt de-o șchioapă (măsoară 1,50 m, dar nu este cel mai... la categoria 48 kg, pe plan mondial; luptătorul vest-german Lacour, de pildă, are mai puțin de 1,50 m înălțime). Să încercăm, așadar, hașurarea acestor locuri albe, solicitându-i concursul chiar lui Berceanu.

— Ce nu cunosc cititorii revistei SPORT din copilăria dumneavoastră sportivă?

— Foarte puțin, pentru că nu a fost... vastă. Cind eram în clasa a VI-a jucam fotbal în echipa de seniori a comunei mele, Dunăreni. Eram aripă, pe stînga, și stîrneam praful cînd alergam, pentru că tricoul îmi ajungea pînă la pămînt. După un an am făcut o foarte scurtă cunoștință cu atletismul, la ora de educație fizică și muzică. Trebuia să sărim la înălțime. Stacheta era ridicată la un metru și ceva, în orice caz sub înălțimea mea. Pînă să-mi vină rîndul, am încercat să trec o ștachetă imaginară, în imediata apropiere a celei adevărate. Mi-am luat elanul, am bătut, m-am înălțat (pentru o clipă m-am simțit în rînd cu ceilalți!) și am aterizat cu antebrațul stîng pe rama de lemn a gropii umplută cu nisip. Fractură, și... să nu mai aud de atletism (s-ar putea să mai aud, după ce-mi voi termina liceul — mai am două clase, la seral și intenționez apoi să dau examen la I.E.F.S.)! Anul următor am plecat la Craiova, înscriindu-mă la Școala profesională de construcții. I-am rugat pe cei de la Electroputere să mă primească în echipa lor de pitici. S-au uitat la mine și mi-au spus, strîmbînd din nas: «Ești prea mic!» Noroc cu Liviu Lăpădătescu, un bun prieten al fratelui meu. Era luptător și m-a luat cu el la sală să mă prezinte antrenorului Ilie Marinescu. Văzîndu-mă, acesta a intuit... o bună achiziție: mic, iute, puternic, face ușor greutatea, și m-a oprit. În primele săptămîni echipamentul meu se reducea doar la chiloții. Apoi, am primit dres și ghete...

— A trecut copilăria, ați început să concurați, să cîștigați și în întîlnirile din țară, și în cele de peste hotare...

— Am cîștigat, dar am și pierdut. Ultima oară, la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, în turul al treilea, în meciul cu vest-germanul Lacour.

— Ce v-a plăcut mai mult: Mar del Plata sau Edmonton?

— Primul meu antrenor, Ilie Marinescu, era convins că la gabaritul meu a mă menține la greutatea de 48 kg nu reprezintă nici un fel de dificultate. Nu aveți idee cît de mult am suferit pînă la cîntarul de la Mar del Plata. Aveam un plus de patru kilograme. Aruncarea din

nacelă a acestui plus este o problemă dintre cele mai dificile. Zilele și nopțile care au precedat campionatele mondiale din Argentina le-am petrecut încotoșmănit, ca să transpir, să slăbesc, și visînd că mîncîc ciorbă oltenească, friptură cu lămie și beau apă de Buziaș sau de Borsec. În condițiile astea, ce puteam să văd la Mar del Plata? Unul dintre spectatori, după ce am ieșit campion, s-a apropiat de mine și m-a invitat: «Sînt român, din Oltenia, am o soră la Craiova. Acum, cînd ai scăpat de emoții, poți să faci o baie în ocean. Plaja de aici, de la Mar del Plata, este fără seamăn în lume!» Și, așa, m-am scaldat în oceanul Atlantic, după ce în urmă cu cîteva luni înotaseam în apele Pacificului, la Acapulco. Mar del Plata, ca să fiu sincer, nu mi-a plăcut. Este adevărat, orașul parcă este săpat în stîncă de cei mai mari meșteri ai daltei. Dar zgomotul, fumul și lipsa de verdeață mă indispun. După eforturile fantastice pe care le depun la antrenamente (uneori, cînd să mă îndrept spre duș, nu mai nimeresc nici ușa!), am nevoie de o ambianță în care să mă relaxez. Această ambianță am găsit-o în Canada, la Edmonton. Este un oraș cu o suprafață cam cît cea a Bucureștiului, dar cu o populație de circa trei sute de mii de locuitori. În tot orașul am numărat vreo douăzeci de blocuri cu zece-cincisprezece etaje. Restul — numai vile. Și verdeață, cît vezi cu ochii. Liniște, aer curat, deși mașinile mișună ca furnicile. După ce am ieșit din focuri, — al doilea titlu de campion mondial la aceeași categorie de 48 kg —, am vizitat clubul cetățenilor de origine română din Edmonton. Între ceea ce vedeam pe străzi, în special turmele de tineri și tinere, îmbrăcați cu glugi soioase și mergînd desculți, fără nici o țintă, și imaginea sonoră din clubul românilor, era un contrast de epoci. Pic-up-ul a revărsat ceasuri întregi române și... cîntece oltenești. Maria Lătărețu și Maria Ciobanu erau prezente și ele la Edmonton...

— Ați dansat?

— N-am dansat, pentru că nu știu să dansez. Pentru distracții voi avea tot timpul.

— Înseamnă că sînteți unul din puținii sportivi de performanță fără magnetofon!

— Dimpotrivă, am magnetofon. Dar nu bandă imprim nu muzică

ușoară, muzică de pahar sau muzică de operă sau concerte, ci propria-mi voce. Sînt elev în clasa a XI-a la seral. După antrenament, vin acasă, deschid cartea și încep să citesc lecția în fața microfonului. Apoi, mă întind pe pat și mă ascult o dată, de două ori, de trei ori. Și, cu lecția astfel învățată, mă îndrept în fiecare seară spre Drumul Taberei, unde este liceul, și de unde mă înapoiez acasă după zece noaptea.

— După victoriile de la Mar del Plata, de la Berlin și de la Edmonton ați primit felicitări?

— Foarte multe, din toată țara. Să știți că luptele sînt un sport care se dezvoltă în întreaga țară. Dar, majoritatea scrisorilor am primit-o din Oltenia.

— telefoane primiți?

— Nu, pentru că nu am telefon, și nu am telefon pentru că de cîte ori mă duc la telefoane cu cererea funcționarilor nu mă iau în serios. De fiecare dată le citesc în priviri: «Ce tot vrea copilul ăsta!» Pînă la urmă, am să-i pîcălesc: mă voi duce cu picioaroange. Dar atunci, probabil, vor spune: «Ce tot vrea lunganul ăsta!»

— Și pentru că sîntem la acest capitol, ce of-uri mai aveți?

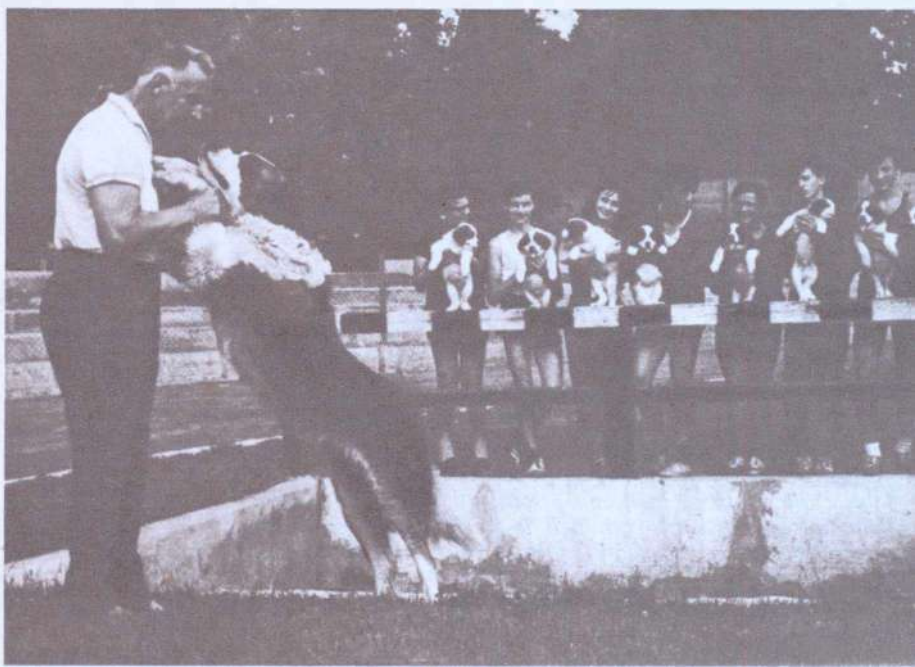
— Cîteva exemple, ca să nu se bucare nimeni! La campionatele mondiale de la Edmonton lotul

nostru nu a beneficiat de serviciile nici ale medicului, nici ale masorului. Antrenorul nostru emerit Ion Corneanu, căruia îi datorăm victoriile (deși nu prea ne convine severitatea lui la antrenamente), a făcut și pe medicul, și pe masorul. Altfel! După ce am terminat la egalitate, la un turneu internațional, cu campionul mondial la 52 kg, sovieticul Bakulin, antrenorul acestuia a însărcinat pe un operator să nu mă mai scape din ochi. Știa despre mine cum lupt, cum mînc, cum merg pe stradă, cum clipeșc. Or, noi nu știm nimic despre adversarii noștri. Nu știm pentru că federația noastră de specialitate subapreciază rolul pe care trebuie să-l joace pelicula aparatului de filmat în pregătirea tehnico-tactică a sportivului. Am convingerea că un aparat de filmat poate să însemne cel puțin o medalie de aur în plus pentru noi. Mai am și alte of-uri, dar, probabil, nu mai este spațiu în pagină. Altădată, poate, după campionatele mondiale de la Sofia în 1971 sau după Jocurile Olimpice de la München în 1972. I-am mulțumit lui Gheorghe Berceanu și nu l-am mai reținut, ca să nu piardă trenul cu care urma să plece pe litoralul Mării Negre.

Horia CRISTEA

„RECORD“

Acest record în materie de... inedit a fost consemnat la Oradea și este înregistrat pe peliculă pentru a înlătura orice suspiciune. Fostul recordman național de decatlon, antrenorul Ladislau Kiss, pe lângă atletism, mai are o pasiune: cățeaua sa de rasă pură Saint-Bernard. Anul acesta, ea a devenit mamă, dînd naștere unui număr de 12 (!!!) căței. Venirea pe lume a duzinei de... moștenitori a fost posibilă numai prin procedeul «cezarianci». La ora actuală, mai trăiesc doar 8 din cei 12. Viața celor 8 se află în afara oricărui pericol. În fotografie, orădeanul Kiss împreună cu ppt din atletii săi juniori, prezintă cititorilor revistei SPORT, recordul în materie de... inedit.

UN NOU „WESTERN“?

La prima vedere am fi tentați să credem că imaginea de mai sus e un cadru dintr-un film «western» original prin faptul că acțiunea se petrece pe un stadion. Privind, însă, fotografia cu mai multă atenție, observăm că simpaticul cow-boy nu este altcineva decît vechea noastră cunoștință fotbalistică, rapidistul Dan Coe. Amintiri mexicane...

S
P
R
T
cocteil

— Citeva cuvinte pentru suporterii dumneavoastră...

Desen de M. OPROIU

ARTIȘTII AJUTĂ GIMNASTICA

Numeroși pictori și sculptori elvețieni au inițiat o acțiune de ajutorare a activității secțiilor de gimnastică elvețiene. În acest scop ei strîns 200 000 de franci elvețieni pe care i-au donat ca fond echipei naționale de gimnastică. În imagine, sportivul elvețian W. Müller primește din partea artiștilor un ou uriaș, opera sculptorului Herbert Distel.

sportul
a doua pasiune

OLGA
TUDORACHE

Prin 1958, pe fostul Hipodrom de la șosea, stîrnea o mare senzație prezența unei femei în mijlocul «driver-ilor»: era Olga Tudorache, excelenta artistă de la Teatrul Mic. Și nu numai că participa la întreceri, dar se și clasa pe locuri fruntașe. Faptul nu a trecut neobservat și iat-o pe Olga în rîndurile echipei de obstacole a asociației sportive Progresul-Arta. La manejul din Calea Plevnei, alături de Florin Vasiliu, Elisabeta Henția sau Ștefan Glodariu, Olga Tudorache (sub conducerea lui Vasile Pinciu) și-a ridicat necontenit măiestria sportivă. A urmat participarea la numeroase concursuri, talentul pe care-l avea pentru acest sport spunîndu-și din plin cuvîntul și fiind răsplătit cu numeroase premii pentru locurile I și II, precum și cu un record de înălțime de 1,60 m. După desființarea asociației Progresul-Arta, Olga Tudorache continuă să practice călăria la asociația Recolta, pentru ca în 1960 să fie nevoită să-și încheie scurta dar frumoasa carieră sportivă.

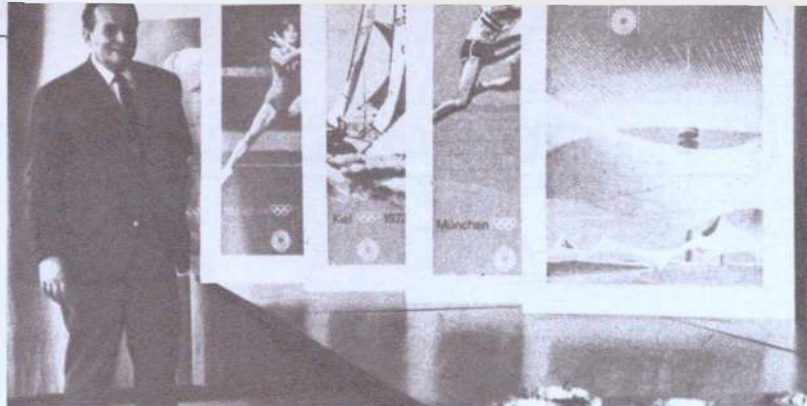
Dar și astăzi, cînd are o clipă liberă, interpreta Cleopatrei și a Vitoriei Lipan înoată și face lungi plimbări cu bicicleta. De altfel, Olga este foarte categorică afirmînd că sportul, activitatea în aer liber, nu poate fi înlocuit cu nimic, iar artistul, omul de cultură ar trebui, fie și numai în scopul prevenirii asteniei, să apară cit mai des pe stadioane.

Alexandru SIMOC

VÎNĂTOARE CU APARATUL FOTO

Correspondentul nostru Aurel DULA din Petroșani este un pasionat irsionist. De curind, străbătînd Munții Făgărașului, a avut surpriza e... întilnească cu o splendidă capră neagră. Nu știm cine a fost mai it de această întilnire. Cert este că speriosul patruped a... acceptat ie mai întii fotografiat, dispărînd apoi pe creste. Dat fiind faptul că ginea a fost realizată fără teleobiectiv putem afirma că este un va-s trofeu fotografic.

PENTRU J.O.

Deși ne mai despart doi ani de Jocurile Olimpice, care vor avea loc în Republica Federală a Germaniei, pregătirile pentru marele eveniment sportiv sînt mereu în actualitate. Iată primele cinci afișe legate de Jocurile Olimpice de la München, prezentate de către domnul *Willy DAUME*, președintele comitetului de organizare a Jocurilor.

LUPTE JAPONEZE

11 echipe din 9 țări au participat la primul campionat de lupte japoneze — Kendo — desfășurat la Tokio. În lipsa altor amănunte din scurta explicație sosită la redacție, odată cu imaginea, am privit cu lupa ecusonul fetei și scriem: o tină concurentă suedeză semnează bucuroasă în albumul micului admirator japonez.

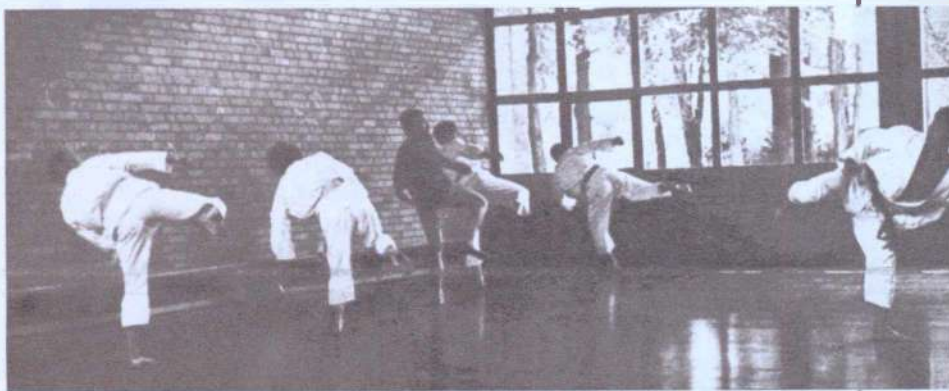
FFEL DE GIMNASTICĂ

Complet necunoscută în țara noastră, gimnastica la splash elastică și-a desfășurat de curind la Berna cea de a VI-a ediție a campionatului mondial. Iată-i în dreapta pe fericiții învingători, americanii Renée Ransom și Wayne Miller. În stînga, Renée Ransom în timpul unui exercițiu.

TEA - KWAN - DO

După jiu-jitsu, judo și karate, iată că o altă specialitate japoneză în domeniul auto-apărării și-a făcut apariția în școlile de sport europene. Este vorba de «Tea-kwan-do», o variantă (se spune mai eficientă) a karate-ului. În imagine, un antrenament de Tea-kwan-do sub conducerea unui specialist japonez la Școala superioară de sport din Köln.

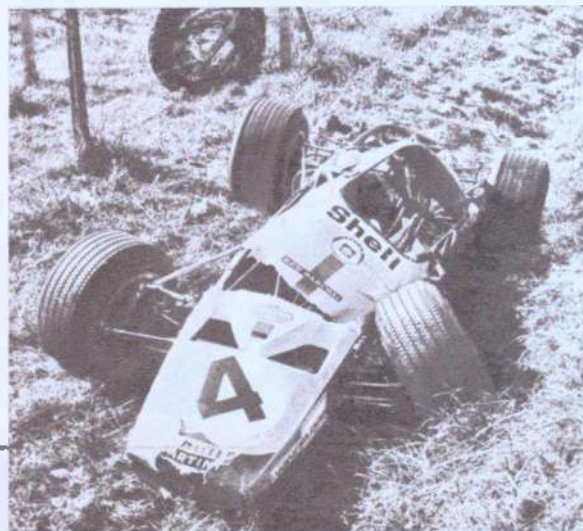

8 GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul *Octavian COVACI* a comis opt greșeli. Le puteți descoperi?

ULTIMA CURSĂ...

Cu această mașină pilotul francez Jean Luc Salomon a participat la ultima sa cursă. Pe circuitul de viteză de la Rouen, Jean Luc nu a mai putut stăpîni suțele de cai putere ai automobilului său, care a părăsit pista de concurs, accidentîndu-l mortal pe cunoscutul pilot francez. Încă o jertfă pe altarul zeului vitezei...

Despre ALEKSEEV, TALTS și alții...

Campionatele europene de haltere, desfășurate în orașul Szombathely din vestul Ungariei, au fixat evenimentul la un loc de cinste. A fost cel mai mare campionat al continentului nostru de-a lungul celor 29 de ediții — au spus în unanimitate personalitățile prezente la întreceri — pentru că nicicând nu s-a înregistrat un bilanț atât de pozitiv: 10 recorduri mondiale, dintre care unul fenomenal, la categoria supergrea, unde colosul Alekseev și-a corectat cu încă 5 kg vechiul record al lumii pe care-l deținea!

Înainte de a trece la alte aspecte, pentru că sistem la capitolul Alekseev, să începem cu acest personaj care a intrat în istoria celor mai puternici oameni ai lumii.

Vasili Alekseev are o statură impunătoare (aproximativ 1,90 m) și cântărește 135 kg. Omul cu părul turtit și ciurii care te privește cu o figură sferică, copil, parcă, este deosebit de volubil. Dacă s-a de vorbă cu el îți va spune că «era» sa în corectarea continuă a recordurilor mondiale abia început... A dus până acum recordul de la 590 kg până la 612,5 kg, dar drumul spre 700 kg este deschis...

Vasili Alekseev are o forță de uriaș și încă mai are resurse pentru a-și îmbunătăți continuu rezultatele. La C.E. el a ridicat cu o ușurință uimitoare 225 kg, și dacă era nevoie pentru a-și învinge un adversar, toată lumea a fost convinsă că el ar putea realiza și mai mult.

Alekseev face parte din generația modernă a halterofililor de greutate. Fiind în trecut un foarte bun atlet (aruncător de ciocan cu rezultate în jur de 60 m, săritor la înălțime — 1,90 m), jucător de volei și baschet, ne vom da seama că omul cel mai puternic din lume este la ora aceasta un atlet complet, cu mari rezerve de progres.

Al doilea personaj al acestor campionate a fost Jan Talts, la categoria grea. Sportivul sovietic corectat în mai puțin de 3 săptămâni de două ori recordul lumii la total. După ce Talts a totalizat 550 kg, tînărul Iakubovski a ridicat 560 kg. În campionatele europene Talts a vrut să arate că poate depăși și acest record și a realizat 562,5 kg. Să nu ne surprindă faptul că nu peste mult timp și la această categorie (până la 110 kg) recordul lumii va atinge fantastica cifră de 600 kg. Precedenții la acest rezultat de vis sînt firește Talts, Iakubovski și americanul Bednarski. Vom vedea ce se va întimpla la campionatele mondiale din octombrie, de la Columbus (S.U.A.)...

Dacă campionatele europene au avut învingători glorioși aceiași calificativ îi putem acorda unor învinși. Ne referim la Baszanowski, învingător de tînărul halterofil maghiar Bagoacs, nu datorită arbitrajului, ci faptului că recordmanul mondial a fost bine pregătit (declarație făcută de inusul marele învins), care prin aceste cuvinte și-a câștigat o unanimă apreciere și, ca atare, a fost propus pentru premiul fair-play 1970.

Din păcate despre comportarea celor 5 sportivi români, prezenți la aceste campionate nu putem decât să facem aprecieri negative. Mai slab pregătiți decât la alte întreceri, cu deficiențe de forță tehnică și calități psihice, sportivii noștri au deziluzionat pur și simplu. Experiența făcută cu un titular «de drept» va trebui să constituie un semn pentru lansarea unor elemente tinere, dar cu perspective...

CAT. MUSCĂ: aruncat — 130 kg Krișciin (U.R.S.S.) — v.r. 128,5 kg Krișciin

total — 340 kg Krișciin (U.R.S.S.) — v.r. 337,5 kg Krișciin

CAT. COCOȘ: împins — 127,5 kg Imre Földi (Ungaria) — v.r. 125 kg Földi

total — 372,5 kg Imre Földi (Ungaria) — v.r. 370 kg Földi

CAT. PANĂ: împins — 133,5 kg Atanas Kucev (Bulgaria) — v.r. 131,5 kg Imre Földi (Ungaria)

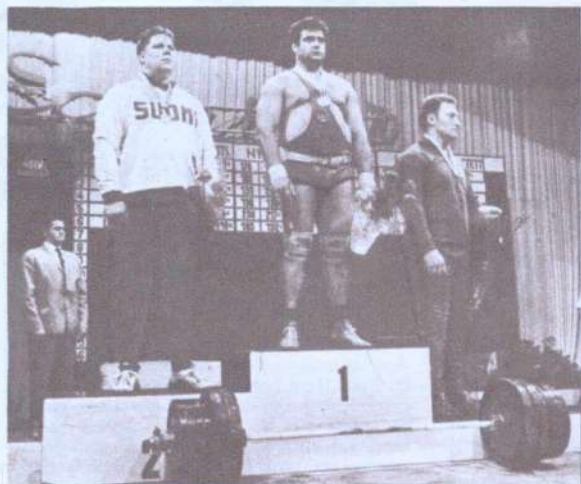
CAT. GREA: aruncat — 220 kg Jan Talts (U.R.S.S.) — v.r. 218 kg Iakubovski (U.R.S.S.)

total — 562,5 kg Jan Talts — v.r. 560 kg Iakubovski

CAT. SUPERGREA: împins — 219,5 kg Alekseev (U.R.S.S.) — v.r. 218 kg Reding (Belgia)

aruncat — 225 kg Alekseev — v.r. 222,5 kg Reding

total — 612,5 kg Alekseev — v.r. 607,5 kg Alekseev.

1. Cei mai grei și cei mai puternici oameni ai continentului pe podium: în mijloc Vasili ALEKSEEV (U.R.S.S.), care este și cel mai puternic om din lume, în stînga finlandezul Lahdenranta și, în dreapta, Rieger (R.D. Germană).

2. Ianos BAGOCS, primul la categoria ușoară, învingătorul lui Baszanowski, împinge 162,5 kg.

3. Campionul european Kaarlo KANGASNIEMI (Finlanda) salută publicul.

4. O clipă de concentrare și bara de 225 kg (record mondial) va fi ridicată de Vasili ALEKSEEV.

Ion OCHSENFEL

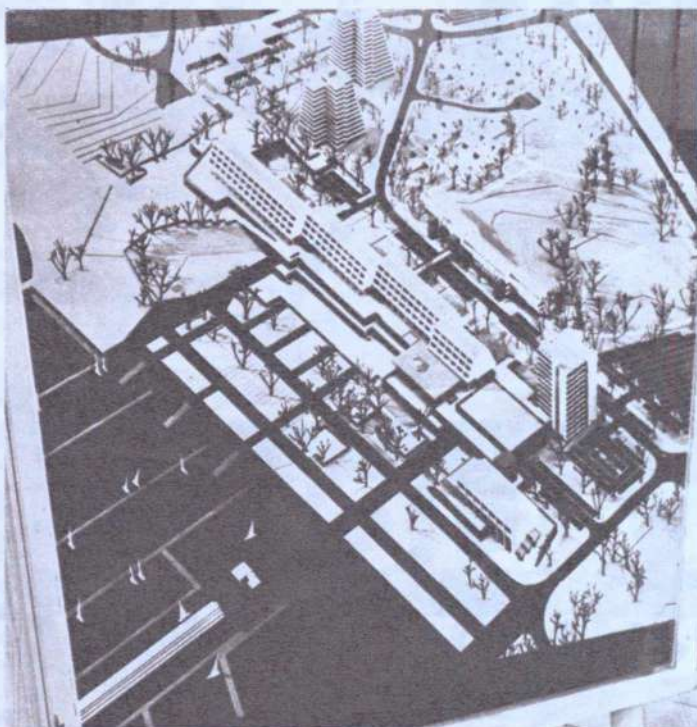
Popas la KIEL

Decolăm din München pe o vreme mohorită și «Boeingul» își croiește voiniște drumul spre Hamburg prin caiere de negură. Aterizăm pe pista spălată de o dăie zdrăvăne. Multime de localnici se îndreaptă spre oraș, după ce i-au primit triumf pe Uwe Seller și Wily Schultz, întorși din Mexic.

Încă 66 de km cu mașina și am ajuns în cea de a doua localitate olimpică a anului 1972 — Kiel, port la marea Baltică. În larg, la orizont, asemenea unor albituri tinse la uscat, abia se zăresc velele ambarcațiilor care concurează pe un front larg, cu toate categoriile odată, la tradiționala regată anuală din cadrul «Săptămânii Kiel».

În rada portului sportiv și turistic sute și sute de bărci și iahturi de agrement au ca într-un uriaș parking. La un panou, înfățișând planul lucrărilor olimpice ni s'explică modul de dispunere a construcțiilor: canale de acces și garaje subterane, cuințe, bungalow-uri, centrul de presă, săli de forță, de odihnă, de șah, restaurant, terasă — conform proiectului unui arhitect din Hanovra. Ca și la München, construcțiile costisitoare necesitate de Jocurile Olimpice din 1972 vor fi amortizate cea mai mare parte prin vinderea lor ulterioară, fie ca apartamente, fie ca instalații pentru bogata activitate de agrement, turistică sau competițională pe care o cunoaște în tot timpul verii această parte a portului din nordul R.F. a Germaniei. Dar, desigur, primul folos îl va trage ediția din 1972 a Jocurilor Olimpice.

Mircea COSTEA
(fotografiile autorului)

celibul ciclist belgian Eddy Merckx a realizat anul acesta marile Giro d'Italia și Tour de France și mai putea contesta supremația?

olandez Joop Zoetemelk — nou-nou — 1970 are de ce să zâmzească Local al doilea în Turul Franței — acela...

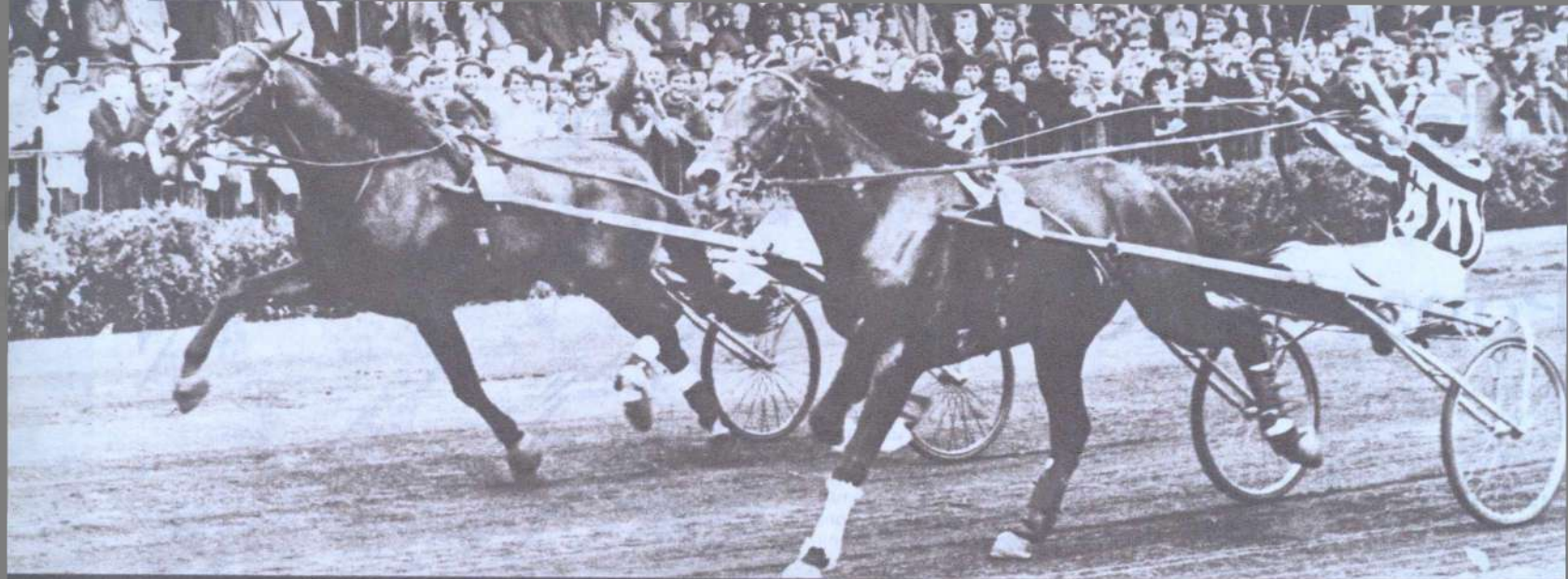

• Australianul Kerry O'Brien (în dreapta) a reușit o excepțională performanță, obținând într-o cursă desfășurată la Berlin, un nou record mondial pe distanța de 3000 m. obstacole cu timpul de 8:22,6. (v.r. sovieticul Dudin 8:22,2).

• Intâ-l pe Jean Claude Nallet sovind în cursa de 400 mg în 48,0 sec., la numai cinci zecimi de secundă de recordul mondial al englezului Hemery. Deși nu participă la cursele de garduri decât de câteva luni, Nallet și-a dovedit imensele resurse pentru acest gen de întreceri, recordul mondial fiindu-i, se pare, la îndemână.

• Heide Rosendahl a reușit câteva excelente performanțe în acest sezon de vară: 13,1 pe 100 m g — nou record al R.F.G. și 6,72 m în lungime — cea mai bună performanță a anului, la numai 10 cm. de recordul mondial al Vioricăi Viscopoleanu.

TALION RECORDUL DERBYULUI

Derby-ul 1970 al trăpașilor, care au făcut în ultimii ani din Ploiești un centru hipic, s-a bucurat de o asistență record (ce păcat că hipodromul nu este la înălțimea acestui... record). Peste 6 000 de iubitori ai întrecerilor de cai au asistat la clasică cursă a Derby-ului, aflată la noi la cea de a 47-a ediție. A câștigat, după cum se știe, TALION, fiul cunoscutului recordman al turfului, LUPTĂTOR, calul care pînă la această ultimă ediție a Derby-ului avea cea mai bună performanță în clasică alergare (1:26,6). Fiul, Talion, preluat acum ștabela întrecînd recordul tatălui său (1:26,1).

ÎN FOTOGRAFII: Ultimii metri ai Derby-ului. Duelul dintre TALION (condus de către driverul Gh. Tănase) și TALAZ (Mihăilescu) a oferit un spectacol de rară frumusețe (sus).

TALION, triumfător, face turul de onoare primind mindru aplauzului spectatorilor (jos).

Foto: ION MIHĂICĂ

SPORT